

Спиридон Шпиро Поповић (Шибеник, 20. август 1808 - 12. септембар 1866) био је филолог, писац и преводилац.

Отац Божо, трговац у Шибенику, помагао је развој просвјете схватајући да је значајна за буђење националне свијести.

Спиридон је завршио гимназију у Сремским Карловцима, гдје је наставио да учи богословију, коју је због очеве смрти напустио и вратио се у Шибеник (1826). У Шибенику постаје секретар [Јосифа Рајачића](#). Посветивши се у то вријеме филолошким студијама и историји књижевности, посебно италијанске и њемачке, чланке пише на народном језику. Сакупља народне пјесме за Николу Томазеа. Међу првима је присталицама Илирског народног покрета у Далмацији. Залаже се за његовање и бори за употребу народног умјесто туђег језика. Активан је учесник у биткама за отварање школа на народном језику.

У књижевности се појавио (1838) пјесмама од којих је објављено само девет, затим путописима, студијама и чланцима из области националне књижевности и народне културе. Преводио је са енглеског, француског, талијанског и њемачког. Сарађивао је са својим савременицима (Вуком Караџићем, Гајем, М. Баном) и у свим српским листовима који су излазили на подручју Аустроугарске и Србије. Као подучаватељ Николе Томазеа на српском језику је имао великих непилика од власти. Покушај да покрене свој лист Маслина на народном језику није успио јер му је полиција то бранила због сарадње са Николом Томазеом и страха од његовог левичарења. Умро је у 58. години живота [1].

Референце

1. ^ Јован Радојчић, Срби западно од Дунава и Дрине – биографије (3. том, стр. 242); Нови Сад: Прометеј (2009), ISBN 978-86-515-0317-0